Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 11. septembra 2025*

„Predhodno odločanje – Kmetijstvo – Skupna ureditev trga za vino – Sistem Skupnosti za zaščito imen vin – Uredba (ES) št. 1493/1999 – Člen 54 – Kakovostna vina, pridelana na določenem pridelovalnem območju (kakovostna vina pdpo) – Uredba (ES) št. 479/2008 – Člen 43(2) in člen 51 – Uredba (ES) št. 1234/2007 – Člen 118k(2) in člen 118s – Uredba (EU) št. 1308/2013 – Člen 101(2) in člen 107 – Zaščita kakovostnih vin pdpo, priznanih po nacionalnem pravu, na podlagi prava Unije – Nasprotje med zaščitenim imenom vin in prejšnjo znano znamko, ki vsebuje besedo, ki je enaka temu imenu – Domnevno zavajajoče ime – Prehodna ureditev – Samodejna razširitev zaščite – Popolnost sistema zaščite – Pravna varnost“

V zadevi C-341/24,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Corte suprema di cassazione (kasacijsko sodišče, Italija) z odločbo z dne 8. maja 2024, ki je na Sodišče prispela 8. maja 2024, v postopku

Duca di Salaparuta SpA

proti

Ministero dell’Agricoltura, della Sovranità alimentare e delle Foreste,

Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta,

Baglio Gibellina Srl,

Cantina Giacco Soc. coop. agricola,

Madonna del Piraino Soc. coop. agricola,

ob udeležbi

Botte di Vino di VH & C. Snc,

Baglio San Vito Srl, v likvidaciji,

Romeo Vini di CZ & C. Sas,

* Jezik postopka: italijanščina.

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi C. Lycourgos, predsednik senata, S. Rodin, N. Piçarra, sodnika, O. Spineanu-Matei. sodnica, in N. Fenger (poročevalec), sodnik,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Duca di Salaparuta SpA S. de Bosio, R. Vaccarella, G. Vecchione, avvocati, in D. Philippe, avocat,

– za Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta Baglio Gibellina Srl in Madonna del Piraino Soc. coop. agricola, F. Pacciani in S. Parlatore, avvocati,

– za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z M. Auciello in M. Di Benedetto, avvocati dello Stato,

– za portugalsko vlado P. Barros da Costa, M. J. Ramos in M. A. Ribeiro de Almeida, advogados,

– za Evropsko komisijo L. Di Masi, M. Konstantinidis in F. Thiran, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 3. aprila 2025

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Uredbe Sveta (ES) št. 1493/1999 z dne 17. maja 1999 o skupni ureditvi trga za vino (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 26, str. 25), Uredbe Sveta (ES) št. 479/2008 z dne 29. aprila 2008 o skupni ureditvi trga za vino, spremembi uredb (ES) št. 1493/1999, (ES) št. 1782/2003, (ES) št. 1290/2005 in (ES) št. 3/2008 ter razveljavitvi uredb (EGS) št. 2392/86 in (ES) št. 1493/1999 (UL 2008, L 148, str. 1), Uredbe Sveta (ES) št. 1234/2007 z dne 22. oktobra 2007 o vzpostavitvi skupne ureditve kmetijskih trgov in o posebnih določbah za nekatere kmetijske proizvode (Uredba o enotni SUT) (UL 2007, L 299, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 491/2009 z dne 25. maja 2009 (UL 2009, L 154, str. 1) (v nadaljevanju: Uredba št. 1234/2007) in Uredbe (EU) št. 1308/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o vzpostavitvi skupne ureditve trgov kmetijskih proizvodov in razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 922/72, (EGS) št. 234/79, (ES) št. 1037/2001 in (ES) št. 1234/2007 (UL 2013, L 347, str. 671).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med, na eni strani, družbo Duca di Salaparuta SpA ter, na drugi strani, Ministero dell'Agricoltura, della Sovranità alimentare e delle Foreste (ministrstvo za kmetijstvo, prehransko suverenost in gozdarstvo, Italija), Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta (prostovoljni konzorcij za zaščito vin DOC Salaparuta, Italija), in družbami

Baglio Gibellina Srl, Cantina Giacco Soc. coop. agricola, Madonna del Piraino Soc. coop. agricola, Botte di vino di VH & C. snc, Baglio San Vito Srl, v likvidaciji, in Romeo Vini di CZ & C. Sas glede predloga za razveljavitev in/ali ugotovitev neveljavnosti registracije zaščitene označbe porekla „Salaparuta“ na ravni Evropske unije in priznanja besede „Salaparuta“ kot kontrolirane označbe porekla v italijanskem pravu, ker naj bi ta zaščitena označba porekla in ta kontrolirana označba porekla ustvarjali tveganje nasprotja s prejšnjimi znanimi znamkami, registriranimi za vina, katerih imetnik je Duca di Salaparuta in ki vsebujejo besede, enake navedenima označbama.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

Pariška konvencija

3 Pariška konvencija za varstvo industrijske lastnine je bila podpisana v Parizu 20. marca 1883, nazadnje je bila revidirana v Stockholmu 14. julija 1967 in spremenjena 28. septembra 1979 (*Recueil des traités des Nations unies*, zv. 828, št. 11851, str. 305; v nadaljevanju: Pariška konvencija). Vse države članice Evropske unije so pogodbenice te konvencije.

4 Člen 10a navedene konvencije določa:

„1. Države unije se zavezujejo, da bodo zagotovile pripadnikom unije učinkovito varstvo pred nelojalno konkurenco.

2. Dejanje nelojalne konkurence je sleherno konkurenčno dejanje, ki nasprotuje poštenim običajem v industriji ali trgovini.

3. Prepovedati je treba zlasti:

(i) sleherno dejanje, s katerimi se lahko na kakršen koli način ustvari zmedo v zvezi s podjetjem, proizvodi ali industrijsko oziroma trgovsko dejavnostjo konkurenta;

[…]

(iii) označbe ali navedbe, katerih uporaba v trgovini utegne spraviti javnost v zmoto glede izvora, načina proizvodnje, lastnosti, primernosti za uporabo ali količine blaga.“

Madridski sporazum

5 Člen 3a Madridskega sporazuma o preprečevanju napačnih ali zavajajočih označb porekla z dne 14. aprila 1891, kakor je bil nazadnje revidiran v Stockholmu 14. julija 1967 (*Recueil des traités des Nations unies*, zv. 828, št. 11848, str. 163; v nadaljevanju: Madridski sporazum), določa:

„Države, za katere se uporablja [Madridski sporazum], se prav tako zavezujejo, da bodo v zvezi s prodajo, razstavljanjem ali ponujanjem za prodajo proizvodov prepovedale uporabo vseh označb, ki imajo značaj oglaševanja in bi lahko zavajale javnost glede porekla proizvodov ter se pojavljajo na znamenjih, oglasih, računih, vinskih kartah, poslovnih dopisih ali dokumentih ali drugih komercialnih sporočilih.“

Sporazum TRIPS

6 Sporazum o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine (v nadaljevanju: Sporazum TRIPS) je priloga 1C k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO), ki je bil 15. aprila 1994 podpisan v Marakešu (Maroko) in odobren s Sklepom Sveta z dne 22. decembra 1994 o sklenitvi sporazumov, doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986-1994), v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 80). Članice Sporazuma TRIPS so članice STO, med katerimi so vse države članice Unije in tudi sama Unija.

7 Člen 2 tega sporazuma, ki spada v njegov del I, v odstavku 1 določa:

„V zvezi z deli II, III in IV tega sporazuma države članice ravnajo v skladu s členi 1 do 12 in členom 19 [Pariške konvencije]."

8 Člen 22(1) navedenega sporazuma, ki spada v del II tega sporazuma, določa:

„V tem sporazumu so geografske označbe oznake, ki označujejo, da blago izvira z ozemlja članice ali iz regije ali lokacije na tem ozemlju, če se dana kakovost, sloves ali kaka druga značilnost tega blaga bistveno pripisuje njegovemu geografskemu poreklu."

Pravo Unije

Uredba št. 1493/1999

9 Člen 52(1) Uredbe št. 1493/1999 je določal:

„Če država članica uporablja ime določenega območja za označevanje kakovostnega vina, pridelanega na določenem pridelovalnem območju (pdpo), ali vina, namenjenega za predelavo v takšno kakovostno vino, pridelano na določenem pridelovalnem območju (pdpo), če je to primerno, se to ime ne sme uporabljati za označevanje proizvodov vinskega sektorja, ki niso proizvedeni na tem območju, in/ali proizvodov, ki niso označeni z imenom v skladu z veljavnimi predpisi Skupnosti in nacionalnimi predpisi. […]

[…]"

10 Člen 54 te uredbe je določal:

„1. Kakovostno vino, pridelano na določenem pridelovalnem območju („kakovostno vino pdpo"), pomeni vino, ki ustreza predpisom tega naslova in določbam Skupnosti ter nacionalnim določbam, sprejetim v tej povezavi.

[…]

4. Države članice pošljejo [Evropski] [k]omisiji seznam kakovostnih vin pdpo, ki so jih priznale z navedbo nacionalnih predpisov za posamezno kakovostno vino pdpo, ki veljajo za pridelavo in proizvodnjo tega kakovostnega vina pdpo.

5. Komisija objavi seznam v Uradnem listu Evropskih skupnosti, v seriji ‚C'."

11 Navedena uredba je v Prilogi VII, F, naslovljeni „Blagovne znamke“, določala:

„[…]

2. Ne glede na točko (b) prvega pododstavka odstavka 1 lahko imetnik registrirane blagovne znamke za vino iz grozdnega mošta, ki je identično:

– z imenom geografske enote, manjše, kakor je določeno pridelovalno območje, uporabljeno za oznako kakovostnega vina pdpo, ali

– z imenom geografske enote, uporabljene za oznako namiznega vina, ki je označeno z geografsko označbo, ali

– z imenom uvoženega vina, označenega z geografsko označbo,

čeprav po prvem pododstavku točke 1 ni upravičeno do takšnega imena, še naprej uporablja blagovno znamko do 31. decembra 2002, pod pogojem, da je:

(a) to blagovno znamko najpozneje do 31. decembra 1985 registriral pristojni organ države članice v skladu z zakonodajo, veljavno v času registracije; in

(b) bila blagovna znamka dejansko v uporabi brez prekinitve od njene registracije do 31. decembra 1986, ali če je bila registrirana pred 1. januarjem 1984, najmanj do prej navedenega datuma.

Imetnik priznane in registrirane blagovne znamke za vino ali grozdni mošt, ki vsebuje besede, identične imenu določenega pridelovalnega območja ali imenu geografske enote, manjše kakor določeno pridelovalno območje, čeprav po točki 1 ni upravičen do uporabe tega imena, še naprej uporablja blagovno znamko, če ta pomeni identiteto prvotnega imetnika ali identiteto prvotnega nosilca imena, pod pogojem, da je bila blagovna znamka registrirana najmanj 25 let prej, preden so države članice uradno priznale to geografsko ime v skladu z ustreznimi določbami Skupnosti o kakovostnih vinih pdpo, in da je bila dejansko v uporabi brez prekinitve.

Blagovne znamke, ki izpolnjujejo pogoje iz prvega in drugega pododstavka, ne smejo ovirati uporabe imena geografske enote za oznako kakovostnega vina pdpo.

[…]“

Uredba št. 479/2008

12 Uredba št. 1493/1999 je bila razveljavljena z Uredbo št. 479/2008. Na podlagi člena 129(2)(e) zadnjenavedene uredbe se je poglavje IV naslova III te uredbe uporabljalo od 1. avgusta 2009, če ni drugače določeno s predpisom, ki se sprejme po postopku iz člena 113(1).

13 V uvodni izjavi 5 Uredbe št. 479/2008 je bilo navedeno, da „je primerno, da se temeljito spremeni ureditev Skupnosti, ki se uporablja za vinski sektor“.

14 V uvodni izjavi 36 te uredbe je bilo navedeno:

„Obstoječe označbe porekla in geografske označbe v Skupnosti bi bilo treba zaradi pravne varnosti izvzeti iz uporabe novega postopka preverjanja. Zadevne države članice pa bi morale Komisiji priskrbeti osnovne informacije in akte, na podlagi katerih so bile priznane na nacionalni ravni; v nasprotnem primeru bi izgubile zaščito kot označbe porekla ali geografske označbe. Področje uporabe preklica obstoječih označb porekla in geografskih označb bi bilo treba omejiti zaradi pravne varnosti.“

15 Člen 43 navedene uredbe, naslovljen „Razlogi za zavrnitev zaščite“, je v odstavku 2 določal:

„Ime se ne zaščiti kot označba porekla ali geografska označba, če je zaradi ugleda in slovesa blagovne znamke verjetno, da bi taka zaščita zavedla potrošnika glede resničnega porekla vina.“

16 Člen 46 iste uredbe je določal:

„Komisija vzpostavi in vzdržuje elektronski register zaščitenih označb porekla in geografskih označb za vino, ki je javno dostopen.“

17 Člen 50 Uredbe št. 479/2008, naslovljen „Preklic“, je določal:

„Po postopku iz člena 113(2) je na pobudo Komisije ali na podlagi ustrezno utemeljene zahteve države članice, tretje države ali fizične ali pravne osebe z zakonitim interesom lahko odločeno, da je zaščita za označbo porekla ali geografsko označbo preklicana, če skladnost z ustrezno specifikacijo proizvoda ni več zagotovljena.

[…]“

18 Člen 51 te uredbe, naslovljen „Obstoječa zaščitena imena vin“, je določal:

„1. Imena vin, ki so zaščitena v skladu s členoma 51 in 54 Uredbe (ES) št. 1493/1999 in členom 28 Uredbe [Komisije] (ES) št. 753/2002 [z dne 29. aprila 2002 o določitvi nekaterih pravil za izvajanje Uredbe Sveta (ES) št. 1493/1999 glede opisa, poimenovanja, predstavitve in zaščite nekaterih proizvodov iz vinskega sektorja (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 35, str. 455], so samodejno zaščitena po tej uredbi. Komisija jih vključi v register iz člena 46 te uredbe.

[…]

4. Člen 50 te uredbe se ne uporablja za obstoječa zaščitena imena vin iz odstavka 1.

Na pobudo Komisije in po postopku iz člena 113(2) se lahko do 31. decembra 2014 odloči o preklicu zaščite obstoječih zaščitenih imen vin iz odstavka 1, če ne izpolnjujejo pogojev iz člena 34.“

19 Uredba št. 479/2008 je bila razveljavljena z Uredbo Sveta (ES) št. 491/2009 z dne 25. maja 2009 o spremembi Uredbe (ES) št. 1234/2007 o vzpostavitvi skupne ureditve kmetijskih trgov in o posebnih določbah za nekatere kmetijske proizvode (Uredba o enotni SUT) (UL 2009, L 154, str. 1) o spremembi Uredbe o enotni SUT z učinkom od 1. avgusta 2009.

20 Člen 3(1), drugi pododstavek, Uredbe št. 491/2009 določa, da se sklicevanja na razveljavljeno uredbo, in sicer Uredbo št. 479/2008, štejejo kot sklicevanja na Uredbo št. 1234/2007 in se razlagajo v skladu z ustrezno korelacijsko tabelo iz Priloge XXII k zadnjenavedeni uredbi.

Uredba št. 1234/2007

21 V Uredbo št. 1234/2007 je bila tako na podlagi Uredbe št. 491/2009 in z učinkom od 1. avgusta 2009 vključena Uredba št. 479/2008.

22 Člen 118k Uredbe št. 1234/2007, naslovljen „Razlogi za zavrnitev zaščite“, je v odstavku 2 določal:

„Ime se ne zaščiti kot označba porekla ali geografska označba, če je zaradi ugleda in slovesa blagovne znamke verjetno, da bi taka zaščita zavedla potrošnika glede resničnega porekla vina.“

23 Člen 118n te uredbe je določal:

„Komisija vzpostavi in vzdržuje elektronski register zaščitenih označb porekla in zaščitenih geografskih označb za vino, ki je javno dostopen.“

24 Člen 118r, naslovljen „Preklic“, določa:

„[…] lahko Komisija […] odloči, da se prekliče zaščita za označbo porekla ali geografsko označbo, če skladnost z ustrezno specifikacijo proizvoda ni več zagotovljena.

[…]“

25 Člen 118s, naslovljen „Obstoječa zaščitena imena vin“, določa:

„1. Imena vin, ki so zaščitena v skladu s členoma 51 in 54 Uredbe [št. 1493/1999] ter členom 28 Uredbe [št. 753/2002], so avtomatično zaščitena na podlagi te uredbe. Komisija jih vključi v register iz člena 118n te uredbe.

[…]

4. Člen 118r te uredbe se ne uporablja za obstoječa zaščitena imena vin iz odstavka 1.

Komisija lahko na lastno pobudo in po postopku iz člena 195(4) do 31. decembra 2014 odloči o preklicu zaščite obstoječih zaščitenih imen vin iz odstavka 1, če ne izpolnjujejo pogojev iz člena 118b.“

Uredba št. 1308/2013

26 V skladu s členom 230(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 1308/2013 se Uredba št. 1234/2007 razveljavi, razen določb, ki se na podlagi člena 230(1), drugi pododstavek, ter (2) in (3) Uredbe št. 1308/2013 še naprej uporabljajo. Iz člena 232(1), drugi pododstavek, te uredbe je razvidno, da se ta uporablja od 1. januarja 2014, brez poseganja v posebne določbe iz tega člena 232.

27 Člen 101(2) Uredbe št. 1308/2013 določa:

„Ime se ne zaščiti kot označba porekla ali geografska označba, kadar bi zaradi ugleda in slovesa blagovne znamke lahko taka zaščita zavedla potrošnika glede resničnega porekla vina.“

28 Člen 104 te uredbe določa:

„Komisija vzpostavi in vodi javno dostopen elektronski register zaščitenih označb porekla in zaščitenih geografskih označb za vino. […]“

29 Člen 106 navedene uredbe določa:

„Komisija lahko na lastno pobudo ali na podlagi ustrezno utemeljene zahteve države članice, tretje države ali fizične ali pravne osebe z zakonitim interesom sprejme izvedbene akte, s katerimi prekliče zaščito označbe porekla ali geografske označbe, če skladnost z ustrezno specifikacijo proizvoda ni več zagotovljena.

[…]“

30 Člen 107(1) in (3) iste uredbe določa:

„1. Imena vin iz členov 51 in 54 Uredbe [št. 1493/1999] ter člena 28 Uredbe [št. 753/2002] so samodejno zaščitena na podlagi te uredbe. Komisija jih vključi v register iz člena 104 te uredbe.

[…]

3. Člen 106 se ne uporablja za obstoječa zaščitena imena vin iz odstavka 1 tega člena.

Komisija lahko do 31. decembra 2014 na lastno pobudo sprejme izvedbene akte, s katerimi prekliče zaščito obstoječih zaščitenih imen vin iz odstavka 1 tega člena, če ne izpolnjujejo pogojev iz člena 93.

[…]“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

31 Duca di Salaparuta je družba, ki se ukvarja z vinogradništvom, ima sedež na Siciliji (Italija) ter je imetnica več nacionalnih znamk in znamk Unije, med katerimi jih več vsebuje besedo „Salaparuta“.

32 Znak „Salaparuta“ je bil 13. julija 1989 registriran kot nacionalna znamka (št. 511337). Ta znak je bil 25. oktobra 2000 registriran tudi kot znamka Evropske unije kot besedna znamka za proizvode iz razreda 33 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen (alkoholne pijače). Te znamke so bile od takrat obnovljene.

33 Trženje vin pod znamkami Salaparuta ni povezano z občino Salaparuta (Italija) na Siciliji. Družba Duca di Salaparuta ima namreč sedež zunaj te občine, uporabljeno grozdje pa ne izvira od tam.

34 Z Decreto „Riconoscimento della denominazione di origine controllata dei vini ‚Salaparuta' e approvazione del relativo disciplinare di produzione" (odlok „Priznanje kontrolirane označbe porekla ‚Salaparuta' in odobritev s tem povezane specifikacije) (GURI št. 42 z dne 20. februarja 2006) je bila na nacionalni ravni priznana kontrolirana označba porekla „Salaparuta" (v nadaljevanju: DOC „Salaparuta"), katere namen je označiti in zaščititi vrsto vin, pridelanih iz grozdja, ki izvira iz vinogradov, ki ležijo na zemljiščih znotraj ozemeljskih meja občine Salaparuta.

35 Zaščita teh vin je bila nato razširjena na celotno Unijo. Natančneje, iz spisa, ki je na voljo Sodišču, je razvidno, da je Komisija 8. avgusta 2009 v skladu s členom 54(4) Uredbe št. 1493/1999 v Uradnem listu Evropskih skupnosti (UL 2009, C 187, str. 1) objavila seznam kakovostnih vin pdpo, ki je vseboval DOC „Salaparuta", in da je bila ta DOC vpisana – z učinkom od 1. avgusta 2009 – v elektronski register zaščitenih označb porekla (ZOP) in zaščitenih geografskih označb (ZGO) za vina kot ZOP PDO-IT-A0795 (v nadaljevanju: ZOP „Salaparuta").

36 Družba Duca di Salaparuta je 8. februarja 2016 pri Tribunale di Milano (sodišče v Milanu, Italija) vložila tožbo, s katero je med drugim predlagala razveljavitev oziroma ugotovitev neveljavnosti ZOP „Salaparuta" in DOC „Salaparuta", ker naj bi bili ti imeni zavajajoči in naj bi vsekakor posegali v znamko Salaparuta, registrirano za vino, ki vsebuje besedo, enako navedenima imenoma, in v druge znamke, katerih imetnica je ta družba ter ki vsebujejo isto besedo in ki jih ta družba šteje za znane.

37 Navedeno sodišče je s sodbo z dne 16. februarja 2021 to tožbo zavrnilo z obrazložitvijo, da je treba nasprotje med zaščitenim imenom „Salaparuta" in prejšnjo znamko, ki ima isto ime, rešiti na podlagi pravila o prednosti zaščitenega imena pred to znamko, brez poseganja v možnost imetnika navedene znamke, da jo pod nekaterimi pogoji še naprej uporablja.

38 Družba Duca di Salaparuta je zoper navedeno sodbo vložila pritožbo pri Corte d'appello di Milano (višje sodišče v Milanu, Italija), ki je s sodbo z dne 5. maja 2023 potrdilo prvostopenjsko sodbo. Navedeno sodišče je v bistvu menilo, da so imena vin, ki so zaščitena na podlagi določb Uredbe št. 1493/1999, samodejno pridobila zaščito s priznanjem ZOP na ravni Unije. Navedeno sodišče je sklenilo, da bi bilo treba nasprotje med DOC „Salaparuta" in prejšnjo znamko, ki vsebuje besedo, ki je enaka temu imenu, rešiti na podlagi Uredbe št. 1493/1999, zlasti njene Priloge VII, F(2)(b), ki je veljala na dan priznanja tega imena vin, zaščitenega na nacionalni ravni. Ta priloga je namreč določala merilo primarnosti zaščitenega imena nad to znamko, ne da bi to vplivalo na možnost njenega imetnika, da pod nekaterimi pogoji navedeno znamko še naprej uporablja.

39 Družba Duca di Salaparuta je zoper to sodbo vložila kasacijsko pritožbo pri Corte suprema di cassazione (kasacijsko sodišče, Italija), ki je predložitveno sodišče, pri čemer je v bistvu trdila, da Uredba št. 1493/1999 ne ureja takih nasprotij.

40 Družba Duca di Salaparuta v zvezi s tem trdi, da je – v nasprotju s tem, kar je ugotovilo pritožbeno sodišče – ZOP „Salaparuta" z objavo nadomestila DOC z istim imenom. Glede na datum začetka veljavnosti vpisa ZOP „Salaparuta" v register E-Bacchus, to je 1. avgust 2009, pa naj bi bilo treba uporabiti člen 43(2) Uredbe št. 479/2008, člen 118k Uredbe št. 1234/2007 ali člen 101(2) Uredbe št. 1308/2013. Te določbe pa izključujejo zaščito imena, kadar bi bili zaradi ugleda in slovesa prejšnje znamke potrošniki lahko zavedeni glede resničnega porekla vina. Poleg tega trdi, da ob upoštevanju pogojev, določenih v Prilogi VII, F(2), drugi pododstavek, k Uredbi št. 1493/1999 ne more uporabljati znamke Salaparuta, katere imetnica je, četudi bi se uporabljalo načelo soobstoja iz te določbe.

41 Predložitveno sodišče na prvem mestu navaja, da je treba določiti sistem zaščite, ki se uporablja v položaju, za katerega je značilen obstoj nasprotja med, na eni strani, znanimi znamkami, registriranimi leta 1989, in, na drugi strani, imenom vin, ki je bilo leta 2006 zaščiteno na nacionalni ravni in ki vsebuje besedo, enako tisti, ki je vsebovana v teh znamkah, nato pa je bilo to ime leta 2009 objavljeno in registrirano na ravni Unije.

42 V zvezi s tem se navedeno sodišče sprašuje, ali je treba šteti, da DOC „Salaparuta“ ohranja učinke in da se zato uporabljajo določbe Priloge VII, F(2), drugi pododstavek, k Uredbi št. 1493/1999, ali pa je treba – nasprotno – šteti, da je bila ta nacionalna zaščita nadomeščena s priznanjem ZOP „Salaparuta“ na ravni Unije, tako bi bilo treba uporabiti določbe člena 43(2) Uredbe št. 479/2008 ali enakovredne določbe iz člena 118k Uredbe št. 1234/2007 oziroma člena 101(2) Uredbe št. 1308/2013, ki se nanašajo na razloge za zavrnitev zaščite imena, v primeru, v katerem bi lahko bilo ob upoštevanju ugleda in slovesa prejšnje znamke verjetno, da bi taka zaščita zavedla potrošnika glede resničnega porekla vina.

43 Na drugem mestu, v primeru, da bi se Uredba št. 1493/1999 uporabljala, predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je sistem zaščite, ki ga določa ta uredba, popoln, torej da zajema vse primere soobstoja različnih znakov, med katerimi so zlasti zaščitena imena vin, ali pa je nasprotje med znano znamko vina in naknadno odobrenim zaščitenim imenom, ki vsebuje besedo, enako tej znamki, mogoče rešiti na podlagi splošnega načela, v skladu s katerim razlikovalni znaki ne smejo biti zavajajoči.

44 V teh okoliščinah je Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. [A]li se za registracijo zaščitene označbe porekla (ZOP) oziroma zaščitene geografske označbe (ZGO), ki se v vinskem sektorju uporabljajo za imena, ki so obstajala že pred Uredbo št. 1234/2007, kot je bila pozneje nadomeščena z Uredbo št. 1308/2013, kakršna je zlasti [ZOP ‚Salaparuta‘] z dne 8. avgusta 2009, ob upoštevanju razloga za zavrnitev, ki temelji na obstoju prejšnje znamke, ki bi lahko potrošnika zaradi ugleda in slovesa te znamke zavedla glede zadevne ZOP oziroma ZGO (‚taka zaščita [bi lahko] zavedla potrošnika glede resničnega porekla vina‘), uporablja člen 43[(2)] Uredbe št. 479/2008, oziroma, natančneje, [člen] 118k Uredbe št. 1234/2007 (zdaj člen 101[(2)] Uredbe št. [1308]/2013), ki določa, da zaščita imena z ZOP ali ZGO ni mogoča, če bi lahko tako ime ‚zaradi ugleda in slovesa […] znamke‘ potrošnika zavedlo glede resničnega porekla vina, ali pa velja, da se navedena določba ne uporablja za imena, ki so bila, preden jih je bilo mogoče registrirati v skladu s pravom Unije, že upravičena do zaščite na nacionalni ravni, saj je treba upoštevati načelo pravne varnosti (sodba z dne 22. decembra 2010, Bavaria (C-120/08, EU:C:2010:798)), v skladu s katerim je treba dejansko stanje običajno, razen če ni izrecno določeno drugače, presojati ob upoštevanju pravnih pravil, ki so veljala ob tistem času, kar posledično pomeni, da se uporablja prejšnja zakonodaja, to je Uredba št. 1493/1999, in da je treba nasprotje med označbo porekla in prejšnjo znamko odpraviti na podlagi določb te zakonodaje, ki izhajajo iz [F(2)(b)] Priloge VII k zadnjenavedeni uredbi?

2. Ali je treba, če bi se na podlagi odgovora na prvo vprašanje ugotovilo, da se za dejansko stanje, kakršno je to v obravnavani zadevi, uporablja Uredba št. 1493/1999, šteti, da so v pravilih iz Priloge [VII, F] k Uredbi št. 1493/1999, ki so namenjena ureditvi nasprotja med registrirano znamko za vino ali grozdni mošt, ki je identična zaščitenim označbam porekla ali [ZGO] za vino, izčrpno navedeni vsi primeri soobstoja različnih znakov in možnosti zaščite označb za vino, ali pa vseeno obstaja še kak drug primer, ki bi, če bi geografska označba zaradi ugleda

prejšnje znamke potrošnike zavajala glede resničnega porekla vina, privedel do neveljavnosti ali zavrnitve zaščite poznejših ZOP ali ZGO, in sicer na podlagi splošnega načela, ki prepoveduje uporabo zavajajočih razlikovalnih znakov?“

Predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka

45 Družba Duca di Salaparuta je z vlogama, ki ju je 14. oziroma 28. aprila 2025 vložila v sodnem tajništvu Sodišča, predlagala, naj se na podlagi člena 83 Poslovnika Sodišča odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka.

46 V utemeljitev svojega predloga v bistvu trdi, na eni strani, da se je generalni pravobranilec v sklepnih predlogih oprl na napačne dejanske in pravne elemente, da bi odgovoril na postavljeni vprašanji, in je tako navedel trditve, o katerih stranke niso razpravljale. Na drugi strani, družba Duca di Salaparuta trdi, da je s tem, da ni bila izvedena obravnava pred Sodiščem, čeprav jo je zahtevala, kršena njena pravica do javne obravnave, določena v členu 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu.

47 Sodišče lahko na podlagi člena 83 Poslovnika po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka, zlasti če meni, da zadeva ni dovolj razjasnjena, ali če stranka po koncu tega dela postopka navede novo dejstvo, ki je odločilno za odločitev Sodišča, ali če je treba v zadevi odločiti na podlagi trditve, o kateri stranke ali zainteresirani subjekti iz člena 23 Statuta Sodišča Evropske unije niso razpravljali.

48 Vendar je treba v zvezi s tem navesti, da vsebina sklepnih predlogov generalnega pravobranilca kot taka ne more biti tako novo dejstvo, sicer bi stranke s sklicevanjem na tako dejstvo imele možnost odgovoriti na navedene sklepne predloge. O sklepnih predlogih generalnega pravobranilca pa stranke ne morejo razpravljati. Sodišče je tako imelo priložnost poudariti, da je v skladu s členom 252 PDEU dolžnost generalnega pravobranilca to, da popolnoma nepristransko in neodvisno javno predstavi obrazložene sklepne predloge o zadevah, pri katerih se v skladu s Statutom Sodišča Evropske unije zahteva njegovo sodelovanje, da bi Sodišču pomagal pri opravljanju njegove naloge, ki je zagotoviti upoštevanje prava pri razlagi in uporabi Pogodb. Na podlagi člena 20, četrti odstavek, tega statuta in člena 82(3) Poslovnika se s sklepnimi predlogi generalnega pravobranilca konča ustni del postopka. Ker o sklepnih predlogih stranke ne razpravljajo, se z njimi začne faza posvetovanja Sodišča. Ne gre torej za mnenje, namenjeno sodnikom ali strankam, ki bi ga izdal organ zunaj Sodišča, ampak za individualno, obrazloženo in javno izraženo mnenje člana same institucije (sodba z dne 8. maja 2025, Beevers Kaas, C-581/23, EU:C:2025:323, točka 29 in navedena sodna praksa).

49 V obravnavani zadevi, na eni strani, Sodišče po opredelitvi generalnega pravobranilca ugotavlja, da elementi, ki jih je predložila družba Duca di Salaparuta, ne razkrivajo nobenega novega dejstva, ki bi lahko odločilno vplivalo na odločitev, ki jo mora sprejeti v tej zadevi, in da v tej zadevi ni treba odločiti na podlagi trditve, o kateri stranke oziroma zainteresirane stranke iz člena 23 Statuta Sodišča Evropske unije niso razpravljale. Družba Duca di Salaparuta dejansko kritizira utemeljenost nekaterih odlomkov sklepnih predlogov generalnega pravobranilca, s čimer ni mogoče veljavno utemeljiti njenega predloga za ponovno odprtje ustnega dela postopka. Poleg tega ima Sodišče ob koncu pisnega in ustnega dela postopka na voljo vse potrebne elemente in je torej zadeva dovolj razjasnjena, da lahko o njej odloči.

50 Na drugi strani, opozoriti je treba, da niti člen 6(1) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin niti člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ne nalagata absolutne obveznosti izvedbe javne obravnave in ne zahtevata nujno obravnave v vseh postopkih. Tako je zlasti, kadar se v zadevi ne postavljajo dejanska ali pravna vprašanja, ki jih ni mogoče ustrezno rešiti na podlagi spisa in pisnih stališč strank. Člen 76(2) Poslovnika natančno določa, da lahko Sodišče odloči, da se obravnava ne opravi, če na podlagi vlog ali stališč, predloženih med pisnim delom postopka, presodi, da ima na voljo dovolj informacij, da lahko o zadevi odloči (glej v tem smislu sodbo z dne 21. decembra 2021, Euro Box Promotion in drugi, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 in C-840/19, EU:C:2021:1034, točki 123 in 124 ter navedena sodna praksa).

51 Glede na zgoraj navedeno se predlogu za ponovno odprtje ustnega dela postopka ne ugodi.

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

52 Italijanska vlada dvomi o pristojnosti nacionalnih sodišč za odločanje o sporu, v katerem se obravnava vprašanje veljavnosti akta Unije, pri čemer trdi, da ker želi družba Duca di Salaparuta doseči razveljavitev ali ugotovitev neveljavnosti registracije ZOP „Salaparuta“, ki je akt Unije, so za razveljavitev take registracije pristojna sodišča Unije na podlagi člena 263 PDEU.

53 Poleg tega ta vlada trdi, da DOC „Salaparuta“ ni bila nikoli izpodbijana pred nacionalnimi sodišči, čeprav je bila družba Duca di Salaparuta obveščena o nacionalnem postopku priznanja in je bila pozvana, naj v tem okviru predloži svoja stališča.

54 Iz tega sledi, da se s temi trditvami v bistvu izpodbija dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe.

55 V zvezi s tem je treba navesti, na eni strani, da za objavo seznama zaščitenih imen vin v Uradnem listu Evropskih skupnosti na podlagi člena 54(4) in (5) Uredbe št. 1493/1999, kot tudi za vpis v elektronski register ZOP in ZGO za vina na podlagi člena 51(1) Uredbe št. 479/2008, ob upoštevanju samodejnosti zaščite zaščitenih imen vin, ni mogoče šteti, da ustvarjata pravne učinke in da sta zato izpodbojna akta v smislu člena 263 PDEU.

56 Sodišče je namreč v bistvu razsodilo, da v skladu s členom 54(5) Uredbe št. 1493/1999 ni mogoče šteti, da ima vpis v elektronski register ZOP in ZGO za vina, ki ga Komisija opravi v zvezi z imeni vin, ki so bila zaščitena kot označba porekla pred 1. avgustom 2009, zavezujoče pravne učinke, značilne za izpodbojne akte (glej v tem smislu sodbo z dne 13. februarja 2014, Madžarska/Komisija, C-31/13 P, EU:C:2014:70, točka 63).

57 Zato družbi Duca di Salaparuta ni mogoče očitati, da zoper ZOP „Salaparuta“ ni vložila tožbe neposredno pred sodiščem Unije.

58 Poleg tega, kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točki 41 sklepnih predlogov, predlog za sprejetje predhodne odločbe temelji na izmenjavi mnenj med sodišči, katere začetek je v celoti odvisen od presoje nacionalnega sodišča glede upoštevnosti in nujnosti navedenega predloga (sodbi z dne 12. februarja 2008, Kempter, C-2/06, EU:C:2008:78, točka 42 in navedena sodna praksa, in z dne 16. julija 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, točka 59 in navedena sodna praksa). Čeprav je res, da lahko le Sodišče razglasi ničnost akta institucij Evropske unije, ostaja dejstvo, da predložitveno sodišče v obravnavani zadevi v okviru predloga za sprejetje

predhodne odločbe o razlagi zgolj predlaga Sodišču, naj določi pravni okvir Unije, ki se uporablja za morebitno nasprotje med zaščitenim imenom vin in prejšnjo znano znamko, registrirano za vino, ki vsebuje besedo, ki je enaka temu imenu.

59 Na drugi strani, ni naloga Sodišča, temveč predložitvenega sodišča, da presodi, kako bi vplivalo na spor o glavni stvari, če družba Duca di Salaparuta na dan priznanja DOC „Salaparuta“ ne bi izpodbijala te DOC. Vsekakor tako neizpodbijanje predložitvenemu sodišču ne more preprečiti, da pri Sodišču v okviru postopka predhodnega odločanja o razlagi vloži predlog za sprejetje predhodne odločbe, da bi določilo pravni okvir Unije, ki se uporablja za nasprotje, kot je to iz prejšnje točke te sodbe.

60 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

Vprašanji za predhodno odločanje

61 Predložitveno sodišče z vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 51 Uredbe št. 479/2008, člen 118s Uredbe št. 1234/2007 in člen 107 Uredbe št. 1308/2013 razlagati tako, da se člen 43(2) Uredbe št. 479/2008, člen 118k Uredbe št. 1234/2007 oziroma člen 101(2) Uredbe št. 1308/2013 uporabljajo za nasprotje med imenom vina, ki je zaščiteno v skladu s členom 54 Uredbe št. 1493/1999, in prejšnjimi znanimi znamkami, ki so registrirane za vina in vsebujejo besede, enake temu imenu, ali pa je treba to nasprotje rešiti izključno na podlagi Priloge VII, F(2), drugi pododstavek, k zadnjenavedeni uredbi.

62 Najprej je treba navesti, da je Uredba št. 1493/1999 v členu 54(1) kakovostna vina pdpo opredelila kot vina, ki ustrezajo predpisom naslova VI te uredbe in določbam Skupnosti ter nacionalnim določbam, sprejetim v tej povezavi.

63 Člen 54(4) in (5) navedene uredbe je na podlagi prava Unije določal varstvo kakovostnih vin pdpo, priznanih po nacionalnem pravu. Zlasti je člen 54(4) iste uredbe določal, da države članice pošljejo Komisiji seznam kakovostnih vin pdpo, ki so jih priznale, z navedbo nacionalnih predpisov za posamezno kakovostno vino pdpo, ki veljajo za pridelavo in proizvodnjo tega kakovostnega vina pdpo. Na podlagi člena 54(5) je Komisija ta seznam objavila v Uradnem listu Evropskih skupnosti, v seriji „C“.

64 V obravnavani zadevi DOC „Salaparuta“ spada v kategorijo kakovostnih vin pdpo na podlagi člena 54(1) Uredbe št. 1493/1999. Poleg tega – kot je razvidno iz spisa, ki je na voljo Sodišču – je bila Komisija o seznamu teh vin uradno obveščena, 8. avgusta 2009 pa je bil ta seznam na podlagi člena 54(5) te uredbe objavljen v Uradnem listu Evropskih skupnosti, v seriji „C“, kot ZOP „Salaparuta“ (UL 2009, C 187, str. 1).

65 V skladu s členom 52(1) Uredbe št. 1493/1999 se namreč ime območja, na katerem se prideluje kakovostno vino pdpo, ne sme uporabljati za označevanje proizvodov vinskega sektorja, ki niso proizvedeni na tem območju, in/ali proizvodov, ki niso označeni z imenom v skladu z veljavnimi predpisi Skupnosti in nacionalnimi predpisi. Enako bi veljalo, če bi država članica kakovostnemu vinu pdpo med drugim dala ime občine. Ta določba je tako določala pravilo za zaščito geografskih imen pred uporabo izrazov, ki jih sestavljajo, s katerim koli drugim znakom.

66 Glede morebitnega nasprotja med takim zaščitenim imenom in prejšnjo znano znamko, ki vsebuje besede, enake temu imenu, je Uredba št. 1493/1999 v Prilogi VII, F(2), drugi pododstavek, določala, da je tako nasprotje mogoče rešiti na podlagi ureditve soobstoja med tem imenom in to znamko.

67 Natančneje, iz te določbe je izhajalo, da imetnik znane znamke, registrirane za vino ali grozdni mošt, ki vsebuje besede, enake imenu določenega območja, lahko še naprej uporablja to znamko, kadar ta ustreza identiteti prvotnega imetnika ali identiteti prvotnega nosilca imena, pod pogojem, da je bila navedena znamka registrirana najmanj 25 let prej, preden je država članica proizvajalka uradno priznala zadevno geografsko ime v skladu z upoštevnimi določbami Skupnosti o kakovostnih vinih pdpo, in da je bila znamka dejansko v uporabi brez prekinitve. Poleg tega je bilo v Prilogi VII, F(2), tretji pododstavek, k Uredbi št. 1493/1999 pojasnjeno, da te znamke ne morejo nasprotovati uporabi imen geografskih enot, ki se uporabljajo zlasti za označevanje kakovostnega vina pdpo.

68 Iz tega izhaja, da je Priloga VII, F(2), drugi in tretji pododstavek, k Uredbi št. 1493/1999 zaščitenemu imenu vin dajala prednost pred prejšnjimi znanimi znamkami, ki vsebujejo besede, enake temu imenu, in sicer tako, da je ob upoštevanju pogojev, določenih s to določbo, dovoljevala nadaljnjo uporabo takih znamk.

69 Ker je bila v obravnavani zadevi, kot je razvidno iz predložitvene odločbe, DOC „Salaparuta“ priznana 8. februarja 2006, in sicer na podlagi Uredbe št. 1493/1999, in ker je to zaščiteno ime vin ustrezalo kakovostnim vinom pdpo v smislu člena 54(1) te uredbe, je treba nasprotje med takim imenom in prejšnjimi znanimi znamkami, registriranimi za vina, ki vsebujejo besede, ki so enake temu imenu, rešiti na podlagi določb navedene uredbe, zlasti na podlagi Priloge VII, F(2), k tej uredbi. Tak sklep je poleg tega potrjen z izrecnim sklicevanjem na člen 54(4) in (5) iste uredbe v uradnem obvestilu o DOC „Salaparuta“ in njeni objavi v Uradnem listu Evropskih skupnosti, navedeni v točki 64 te sodbe.

70 Družba Duca di Salaparuta se je pred nacionalnimi sodišči in v stališčih, predloženih Sodišču, kljub temu sklicevala na uporabo člena 43(2) Uredbe št. 479/2008, člena 118k Uredbe št. 1234/2007 oziroma člena 101(2) Uredbe št. 1308/2013. Meni namreč, da je bila 8. avgusta 2009 objavljena nova registracija ZOP „Salaparuta“, zato se za spor iz postopka v glavni stvari uporabljajo ta nova pravila. V teh okoliščinah predložitveno sodišče Sodišče sprašuje o vplivu teh določb na rešitev takega nasprotja.

71 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da je zakonodajalec Unije s tremi določbami, navedenimi v prejšnji točki te sodbe, določil, da se nobeno ime ne zaščiti kot označba porekla ali geografska označba, če je ob upoštevanju ugleda in slovesa blagovne znamke verjetno, da bi taka zaščita zavedla potrošnika glede resničnega porekla vina.

72 Poleg tega je treba ugotoviti – kot je navedeno v uvodni izjavi 5 Uredbe št. 479/2008 – da je bila ureditev Unije, ki se uporablja za vinski sektor, s to uredbo bistveno spremenjena, da bi se dosegli cilji, povezani zlasti s kakovostjo vin. Ta uredba je spremenila in razveljavila Uredbo št. 1493/1999 in se je uporabljala od 1. avgusta 2009.

73 Čeprav je res, da je po novem sistemu zaščite imen vsaka vloga za zaščito imena vina predmet podrobnega pregleda, ki poteka v dveh fazah, in sicer na nacionalni ravni, nato pa na ravni Unije, ima Komisija pravo odločevalsko moč, ki ji omogoča, da bodisi odobri bodisi zavrne zaščito

označbe porekla ali geografske označbe (glej v tem smislu sodbo z dne 13. februarja 2014, Madžarska/Komisija, C-31/13 P, EU:C:2014:70, točka 74), pa to ne velja za imena vin, ki so že zaščitena na podlagi člena 54 Uredbe št. 1493/1999.

74 V skladu z zadnjenavedeno določbo so namreč države članice Komisiji sporočile seznam kakovostnih vin pdpo, ki so jih priznale, z navedbo nacionalnih predpisov za vsako od njih, ki urejajo njihovo pridelavo in proizvodnjo. Nato je Komisija v skladu s členom 54(5) te uredbe, ne da bi izvedla kakršen koli dodatni pregled, zgolj objavila ta seznam v Uradnem listu Evropskih skupnosti, v seriji „C“.

75 Na podlagi prehodne ureditve iz člena 51(1) Uredbe št. 479/2008 so bila imena vin, zaščitena v skladu s členom 54 Uredbe št. 1493/1999, „samodejno“ zaščitena na podlagi Uredbe št. 479/2008. V tem členu 51 je bilo poleg tega pojasnjeno, da Komisija ta imena vključi v elektronski register ZOP in ZGO za vino, ki je javno dostopen.

76 Kot je bilo izraženo v uvodni izjavi 36 Uredbe št. 479/2008, je bil cilj prehodnega sistema iz člena 51(1) te uredbe označbe porekla in geografske označbe, ki so v Uniji že obstajale, izvzeti iz uporabe novega postopka preverjanja ter zaradi pravne varnosti omejiti možnost njihovega preklica (glej v tem smislu sodbo z dne 13. februarja 2014, Madžarska/Komisija, C-31/13 P, EU:C:2014:70, točka 57).

77 Enaka samodejna zaščita je bila zagotovljena na podlagi člena 118s Uredbe št. 1234/2007, katerega namen je zaradi pravne varnosti ohraniti zaščito imen vin, ki so bila zaščitena pred 1. avgustom 2009 v nacionalnem pravu, s tem pa na ravni Unije, na podlagi člena 54 Uredbe št. 1493/1999 (glej v tem smislu sodbo z dne 13. februarja 2014, Madžarska/Komisija, C-31/13 P, EU:C:2014:70, točki 56 in 58).

78 Isti samodejni sistem zaščite imen vin, zaščitenih v skladu s členom 54 Uredbe št. 1493/1999, je zakonodajalec ponovno potrdil v členu 107 Uredbe št. 1308/2013, s katero je bila Uredba št. 1234/2007 od 1. januarja 2014 razveljavljena brez poseganja v uporabo nekaterih njenih določb.

79 V obravnavani zadevi iz tega izhaja, da je treba glede na samodejnost sistema zaščite, določenega z uredbami št. 479/2008, št. 1234/2007 in št. 1308/2013, ime, kot je ZOP „Salaparuta“, ki je bilo priglašeno in objavljeno v Uradnem listu Evropskih skupnosti, v seriji „C“, z izrecnim sklicevanjem na člen 54(4) in (5) Uredbe št. 1493/1999, obravnavati kot razširitev imena vin, ki je zaščiteno na nacionalni ravni, in ne kot rezultat nove registracije.

80 Taka razlaga je poleg tega potrjena – kot je Komisija trdila v svojih stališčih – z razvojem pravil, ki so urejala zaščito imen vin. Tako je bila zakonodaja Unije, ki določa sistem priznanja in zaščite geografskih označb v vinskem sektorju, sprejeta v zaporednih fazah. Komisija pravilno poudarja, da je Uredba št. 1493/1999 vsebovala nepodrobna osnovna pravila, ki niso bila usklajena s sistemom geografskih označb, ki je že veljal v živilskem sektorju, saj ta pravila spadajo v prehodno obdobje med zaščito, ki jo zagotavljajo države članice, in zaščito na ravni Unije.

81 Poleg tega je treba navesti, da preklic zaščite, podeljene imenu vin, ki je določen v členu 50 Uredbe št. 479/2008 in temu členu enakovrednim določbam v uredbah št. 1234/2007 in 1308/2013, načeloma ni bil mogoč v zvezi z imeni vin, ki so zaščitena v skladu s členom 54 Uredbe št. 1493/1999.

82 Na podlagi člena 51(4), prvi pododstavek, Uredbe št. 479/2008, tako kot v enakovrednih določbah v uredbah št. 1234/2007 in 1308/2013, to sta člen 118s(4), prvi pododstavek, oziroma člen 107(3), prvi pododstavek, se namreč taka možnost preklica ni uporabljala za taka imena.

83 Vendar je bila s členom 51(4), drugi pododstavek, Uredbe št. 479/2008, tako kot z enakovrednimi določbami v uredbah št. 1234/2007 in 1308/2013, uvedena izjema od tega pravila v smislu, da je bilo do 31. decembra 2014 na pobudo Komisije mogoče sprejeti odločitev o preklicu zaščite, podeljene zaščitenim imenom vin iz člena 51(1) Uredbe št. 479/2008, če niso izpolnjevala pogojev iz člena 34 te uredbe. Zakonodajalec Unije je tako možnost preklica zaščitenih imen, za katere velja prehodna ureditev iz Uredbe št. 479/2008, omejil na izrecno določene primere.

84 Ker ta prehodna ureditev določa samodejno razširitev zaščite imen vin, zaščitenih na podlagi člena 54 Uredbe št. 1493/1999, in ker poleg tega izrecno ureja primere preklica teh imen, je treba šteti, da se niti člen 43(2) Uredbe št. 479/2008, niti člen 118k Uredbe št. 1234/2007, niti člen 101(2) Uredbe št. 1308/2013 ne uporabljajo za spor, kakršen je ta v sporu o glavni stvari.

85 Člen 43(2) Uredbe št. 479/2008, člen 118k Uredbe št. 1234/2007 in člen 101(2) Uredbe št. 1308/2013 se namreč uporabljajo za vloge za zaščito, za katere velja nova ureditev, uvedena z Uredbo št. 479/2008, kot je navedena v točki 73 te sodbe, in ne za zaščitena imena vin, ki so priznana na podlagi ureditve iz Uredbe št. 1493/1999. Kot je razvidno iz samega naslova členov, v katerih so te določbe, in sicer „Razlogi za zavrnitev zaščite“ ali „Dodatni razlogi za zavrnitev zaščite“, je v navedenih določbah določen le primer zavrnitve registracije novega imena zaradi nasprotja s prejšnjo znano znamko, in ne preklic imena, ki je že bilo registrirano na podlagi člena 54(4) in (5) Uredbe št. 1493/1999.

86 Prav tako je iz samega besedila Priloge VII, točka F(2), drugi pododstavek, k zadnjenavedeni uredbi razvidno, da se ta določba nanaša na primer, v katerem znana znamka, registrirana za vino ali grozdni mošt, vsebuje besede, enake imenu, pri čemer pod določenimi pogoji predvideva načelo soobstoja te znamke in tega imena. Zato je zakonodajalec Unije ob sprejetju Uredbe št. 1493/1999 nujno menil, da je tako ime mogoče registrirati kljub obstoju prejšnje znane znamke.

87 Poleg tega, čeprav je glede kmetijskih proizvodov in živil člen 14(3) Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 13, str. 4), ki se ne uporablja za vinske proizvode, določal, da se označba porekla ali geografska označba ne registrira, kadar lahko registracija, ob upoštevanju ugleda znamke, njenega slovesa ter dolžine časa, ko se je uporabljala, zavaja potrošnike glede prave identitete proizvoda, je treba navesti, da se je zakonodajalec Unije namenoma odločil, da v Uredbi št. 1493/1999 ne ponovi podobne določbe.

88 Posledično je treba nasprotje med imenom vina, zaščitenim na nacionalni ravni, katerega zaščita je bila pozneje samodejno razširjena na celotno Unijo, in prejšnjimi znanimi znamkami, registriranimi za vina, ki vsebujejo besede, enake temu imenu, rešiti z uporabo določb Priloge VII, F(2), k Uredbi št. 1493/1999, saj je zakonodajalec Unije želel takemu imenu dati prednost pred navedenimi znamkami, hkrati pa je predvidel sistem njunega soobstoja.

89 Dodati je treba še, da je treba določbe člena 22 Sporazuma TRIPS, člena 10a Pariške konvencije in člena 3a Madridskega sporazuma, na katere se sklicuje družba Duca di Salaparuta ter ki so navedene v predložitveni odločbi in se nanašajo na domnevno nepopolnost zaščite, določene z Uredbo št. 1493/1999, v zvezi s tem šteti za nepomembne.

90 Na podlagi člena 22(1) sporazuma TRIPS je treba „geografske označbe“ razumeti kot oznake, ki označujejo, da blago izvira z ozemlja članice STO ali iz regije ali lokacije na tem ozemlju, če se dana kakovost, sloves ali kaka druga značilnost tega blaga bistveno pripisuje njegovemu geografskemu poreklu.

91 Sodišče pa je že razsodilo, da določbe tega sporazuma glede na njegovo naravo in sistematiko nimajo neposrednega učinka. Tako te določbe tudi niso take, da bi posameznikom dajale pravice, na katere bi se ti pred sodiščem lahko neposredno sklicevali v skladu s pravom Unije (sodba z dne 27. februarja 2024, EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2024:172, točka 63 in navedena sodna praksa).

92 Kar zadeva člen 10a Pariške konvencije, ki med drugim prepoveduje vsakršno ravnanje, ki bi lahko povzročilo zmedo s proizvodi konkurenta, je treba šteti, da imajo pravila iz tega člena enake učinke, kot jih imajo pravila iz Sporazuma TRIPS. V zvezi s tem je Sodišče že razsodilo, da so pravila, ki so določena v nekaterih členih te konvencije, vključena v Sporazum TRIPS, ki ga je sklenila Unija (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2024, EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2024:172, točka 80 in navedena sodna praksa). Natančneje, ta sporazum v členu 2(1) določa, da se bodo članice STO, med katerimi je Unija, uskladile s členi od 1 do 12 in 19 Pariške konvencije glede delov od II do IV tega sporazuma, ki zajemajo člene od 9 do 62 navedenega sporazuma.

93 Kar zadeva Madridski sporazum, iz njegovega člena 3a izhaja, da se države, za katere se uporablja ta sporazum, zavezujejo, da bodo v zvezi s prodajo, razstavljanjem ali ponujanjem za prodajo proizvodov prepovedale uporabo vseh označb, ki imajo značaj oglaševanja in bi lahko zavajale javnost glede porekla proizvodov. Ker pa je ta določba v bistvu primerljiva s členom 22 Sporazuma TRIPS, je treba zanjo prav tako šteti, da nima neposrednega učinka, tako da posameznikom ne daje pravic, na katere bi se v skladu s pravom Unije pred sodiščem lahko neposredno sklicevali.

94 Te določbe mednarodnega prava nikakor ne morejo ovreči ugotovitve o popolnosti ureditve, določene v Prilogi VII, F(2), drugi pododstavek, k Uredbi št. 1493/1999.

95 Glede na zgoraj navedeno je treba na vprašanji za predhodno odločanje odgovoriti, da je treba člen 51 Uredbe št. 479/2008, člen 118s Uredbe št. 1234/2007 in člen 107 Uredbe št. 1308/2013 razlagati tako, da se člen 43(2) Uredbe št. 479/2008, člen 118k Uredbe št. 1234/2007 in člen 101(2) Uredbe št. 1308/2013 ne uporabljajo za nasprotje med imenom vin, zaščitenim v skladu s členom 54 Uredbe št. 1493/1999, in prejšnjimi znanimi znamkami, registriranimi za vina, ki vsebujejo besede, ki so enake temu imenu, saj je treba tako nasprotje rešiti izključno na podlagi Priloge VII, F(2), drugi pododstavek, k zadnjenavedeni uredbi.

Stroški

96 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člen 51 Uredbe Sveta (ES) št. 479/2008 z dne 29. aprila 2008 o skupni ureditvi trga za vino, spremembi uredb (ES) št. 1493/1999, (ES) št. 1782/2003, (ES) št. 1290/2005 in (ES) št. 3/2008

ter razveljavitvi uredb (EGS) št. 2392/86 in (ES) št. 1493/1999, člen 118s Uredbe Sveta (ES) št. 1234/2007 z dne 22. oktobra 2007 o vzpostavitvi skupne ureditve kmetijskih trgov in o posebnih določbah za nekatere kmetijske proizvode (Uredba o enotni SUT), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 491/2009 z dne 25. maja 2009, in člen 107 Uredbe (EU) št. 1308/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o vzpostavitvi skupne ureditve trgov kmetijskih proizvodov in razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 922/72, (EGS) št. 234/79, (ES) št. 1037/2001 in (ES) št. 1234/2007

je treba razlagati tako, da

se člen 43(2) Uredbe št. 479/2008, člen 118k Uredbe št. 1234/2007, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 491/2009, in člen 101(2) Uredbe št. 1308/2013 ne uporabljajo za nasprotje med imenom vina, zaščitenim v skladu s členom 54 Uredbe Sveta (ES) št. 1493/1999 z dne 17. maja 1999 o skupni ureditvi trga za vino, in prejšnjimi znanimi znamkami, registriranimi za vina, ki vsebujejo besede, ki so enake temu imenu, saj je treba tako nasprotje rešiti izključno na podlagi Priloge VII, F(2), drugi pododstavek, k zadnjenavedeni uredbi.

Podpisi